

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Jarmily Ďáskové, v právní věci žalobce **JUDr. J. Č.**, zast. JUDr. Josefem Boudou, advokátem se sídlem v Blansku, Wolkerova 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011, sp. zn. S-JMK 172677/2009/OD/Bo, č.j. JMK 172677/2009,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 7. 3. 2011 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011, sp. zn. S-JMK 172677/2009/OD/Bo, č.j. JMK 172677/2009, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové správní rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 9. 11. 2009, č.j. ODSČ-26354-Pís/09-ZP, kterým byl žalobce shledán vinným ze správního deliktu dle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 15 odst. 5 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, když jako vlastník vozidla Škoda Felicia rz. X neodevzdal po zániku pojistné smlouvy státní

poznávací značku (registrační značku) a osvědčení o registraci vozidla do čtrnácti dnů od zániku pojistné smlouvy o odpovědnosti za škodu způsobenou provozem předmětného vozidla příslušnému orgánu evidence, a ani neuzavřel novou pojistnou smlouvu v téže lhůtě. Za tento správní delikt mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že není právnickou osobou, ale podnikající fyzickou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, vykonávající advokacii. Definici právnické osoby ve smyslu občanského a obchodního práva tedy nenaplnňuje. Žalobce dále tvrdí, že dotčené právní předpisy týkající se podmínek provozu vozidel na pozemních komunikacích a pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla jednoznačně neidentifikují, nezpřesňují a ani nerozšiřují podmínky a požadavky občanského zákoníku v tom smyslu, že by za právnické osoby byly považovány také fyzické osoby podnikatelé. Tento výklad správního orgánu je podle jeho mínění v příkrém rozporu s pojetím fyzické osoby a právnické osoby v českém právním řádu. Žalobce se rovněž ohradil proti způsobu, jakým se správní orgán vyrovnal s jím vznesenou námitkou promlčení, neboť se na něj jako fyzickou osobu nemohou vztahovat ustanovení o odpovědnosti právnické osoby za správní delikt a nebylo možné správní delikt projednat, jelikož od jeho spáchání uplynul již jeden rok.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, když podle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno zcela v souladu se zákonem.

K námitce žalobce, že je podnikající fyzickou osobou a nemůže být tudíž uznán vinným ze spáchání správního deliktu, kterého se dopustí právnická osoba, žalovaný poukázal na ustanovení § 16b odst. 6 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, kdy postupoval ve smyslu jeho znění – „na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti právnické osoby a ustanovení § 16 odst. 1 písm. c).“

K námitce žalobce, že správní delikt fyzické osoby nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok, žalovaný uvedl, že promlčecí lhůta jednoho roku ve smyslu ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., přestupkového zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), se vztahuje na projednání přestupků. V projednávaném případě se však jednalo o správní delikt, a proto se na něj podle názoru žalovaného vztahuje ustanovení § 16b odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, který uvádí – „Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Přestupek podle § 16 odst. 1 nelze projednat, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.“ V podrobnostech k námitce promlčení odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně páté.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1, 2 s.ř.s., poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 15 odst. 5 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla pokud pojištění odpovědnosti zaniklo a nebyla-li ve lhůtě 14 dnů ode dne tohoto zániku pojištění uzavřena nová pojistná smlouva týkající se téhož tuzemského vozidla, na základě které vznikla nejpozději uplynutím této lhůty povinnost pojistníka platit pojistné a povinnost pojistitele poskytnout pojistné plnění pro případ pojistné události, je vlastník tohoto vozidla povinen nejpozději ve stejné lhůtě odevzdat tabulku s registrační značkou a osvědčení o registraci nebo osvědčení o technickém průkazu (dále jen „osvědčení o registraci“) tohoto vozidla příslušnému orgánu evidence. Nelze-li splnit povinnost odevzdat tabulku s registrační značkou a osvědčení o registraci vozidla příslušnému orgánu evidence, je vlastník vozidla povinen takovou skutečnost bez zbytečného odkladu oznámit příslušnému orgánu evidence. Povinnost odevzdat tabulku s registrační značkou a osvědčení o registraci vozidla příslušnému orgánu evidence je splněna i tehdy, pokud tak učinil provozovatel vozidla zapsaný v registru vozidel.

Podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako vlastník vozidla v rozporu s § 15 odst. 5 neodevzdá tabulku s registrační značkou a osvědčení o registraci vozidla.

Podle ustanovení § 16b odst. 6 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti právnické osoby a ustanovení § 16 odst. 1 písm. c).

Podle ust. § 16b odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezažal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Přestupek podle § 16 odst. 1 nelze projednat, jestliže správní orgán o něm nezažal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.

V projednávané věci není mezi žalobcem a žalovaným sporu v tom, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce však namítá, že není právnickou osobou a tudíž se na něj nemohou vztahovat zákonná ustanovení upravující odpovědnost právnických osob podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla.

S žalobcem lze souhlasit potud, že skutečně není právnickou osobou, ale podnikající fyzickou osobou. S touto skutečností není v rozporu odůvodnění žalobou napadené rozhodnutí a nepolemizuje s ní ani žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Žalobce se však mýlí v tom, že se z tohoto důvodu na něj nemohou vztahovat zákonná ustanovení upravující odpovědnost právnických osob podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Jazykovým výkladem ustanovení § 16b odst. 6 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla – *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním se, vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti právnické osoby...* – lze dospět k závěru, že se na žalobce jako podnikající fyzickou osobu ustanovení upravující odpovědnost právnických osob podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla vztahují. Nelze tak přisvědčit opačnému názoru žalobce. Citované ustanovení zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla nijak nekoliduje s pojetím právnické osoby, jak je traktováno v českém právním řádu a právní teorii, nýbrž pouze podřizuje jednání podnikající fyzické osoby stejnému právnímu režimu jako jednání právnické osoby.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce stran promlčení správního deliktu. Žalobce tento svůj názor opřel o tvrzení, že se na něj jako podnikající fyzickou osobu nemohou vztahovat ustanovení o odpovědnosti právnické osoby za správní delikt a tudíž správní delikt nemohl být projednán, jelikož od jeho spáchání uplynul již jeden rok. Vycházel tak patrně z ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož *nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie*. Tato úvaha je ovšem chybná, neboť podle výše uvedeného výkladu ustanovení § 16b odst. 6 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla se na žalobce jako podnikající fyzickou osobu vztahují ustanovení upravující odpovědnost právnických osob podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Ve smyslu ustanovení § 16b odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Přestupek podle § 16 odst. 1 nelze projednat, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán*.

Jak soud zjistil ze správního spisu, prvostupňový správní orgán se dozvěděl o správním deliktu žalobce z oznámení České kanceláře pojistitelů, které mu bylo doručeno dne 14. 1. 2009. Samo řízení o správním deliktu bylo pak zahájeno dne 1. 10. 2009, kdy bylo v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, doručeno oznámení o zahájení řízení žalobci. Správní řízení bylo tedy zahájeno cca šest měsíců poté, co se správní orgán dozvěděl o spáchání správního deliktu.

Protože žalobcem vznesené námitky proti napadenému správnímu rozhodnutí žalovaného v této věci soud neshledal důvodnými, nezbylo než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byl žalobce zcela neúspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Toto právo by bylo možno přiznat žalovanému, avšak nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Soud proto rozhodl tak, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 4. 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu